

dulcedinem haurit? Eum pro Petri successore videtur ejus Patrem rogatum, ut non desiceret fides sua, corpoream Deiparentis Assumptionem ex cathedra docens.

Summa Trias magnopere gauderet. Ubi primum B. Virgo in anima et corpore nitens ad supremum Ss^{ma} Trinitatis thronum deducta est, clarissimo illo divinæ gloriæ lumine collustrata magnificavit Dominum, et exultavit spiritus ejus in Deo salutari suo. Æternus mox Pater eam uti Filiam acceptissimam, Filius ut Matrem dulcissimam, Spiritus sanctus uti Spensam charissimam arctissimo deitatis suæ complexu firmavit, ac in proximo throno gloriæ sacræ humanitatis Christi super omnes angelos et beatos eminentissime collocavit. Pater diadema suæ omnipotentiae dedit, Filius arcana suæ sapientiae revelavit, Spiritus sanctus charitatis suæ atque misericordiae donum ei contulit. Pater lunam, h. e. militantem Ecclesiam sub pedibus illius subjecit, Filius sole suæ clarissimæ visionis eam vestivit, Spiritus sanctus coronam stellarum duodecim, h. e. omnium suorum donorum et gratiarum ornamenta capiti ejus imposuit. Si porro Ss^{ma} Trias Assumptionem Virginis tot tantisque cumularit honoribus, nollet eandem dogmatico firmari decreto, ut ab omnibus inconcussa fide teneretur?

5. Imo praefatum dogma, quid dicam? omnium paulisper damnatorum pœnam dulcoraret. Etenim nonnullorum sententia est, in die Assumptionis B. M. V. omnes damnatos remedium quiddam ac refrigerium sentire propter gratiam Virginis hac die in cælum

assumptæ. Non auderem hoc asserere, nisi pro me tenerem S. Odilonem abbatem cluniacensem qui hæc habet: « Dicam aliquid plus, si audeo, dicam fideli præsumptione, dicam pia temeritate. Totus mundus hodie condigna jubilatione lætatur et gaudet, tartarus tantummodo ululat, fremit, et submurmurat; quoniam gaudium, et lætitia hujus diei claustris infernalibus inclusis aliquod remedium et refrigerium præstat. Non audent, ut opinor, ministri tartarei hodie attingere suos captivos, quos recolunt redemptos illius sanguine, qui pro mundi salute est dignatus nasci de Virgine (1). » Animadverte, hunc S. Patrem non asserere damnatos nullum sustinere supplicium in festo Assumptionis B. M. V.; sed tantum eo die dæmones tangere illos non audent: quod certe non est modicum remedium, nec parva consolatio miseris illis afflictis, licet aliunde gravius torqueantur. Si quid proinde refrigerii Assumptionis die recipiant damnati, quanto magis id censendum pariter est, si prædicta veritas Assumptionis addogma catholicum eveneretur? Per spicula res est.

6. Cuncta denique congaudent universæ creationis elementa; quia in mariano corpore, de cuius Assumptione dogmaticum decretum versatur, tamquam in rutilo cælo divinus emicuit Sol, cuius splendores caligantem irradiavere naturam. Homine siquidem lapso, tota ruit natura, totus mundus, ut ait Bossuetus, magnum erat idolorum templum, et, excepto Deo, totum erat Deus. Ita sol erat

(1) Serm. de Assumpt.

Apollo, luna Diana, mare Neptunus, nemora Dryades, flumina Danaides, homo Deus, creatura Creator. Quis tamen mythologicum hoc velamen dilaceravit? *Fiat* Mariæ quod Verbo divino humanitatem præbens, universam naturam a tetrico chaos iterum traxit, adeo, ut *fiat* Dei mundum fecerit; *fiat* Mariæ mundum refecerit. Marianum proinde corpus æternum Verbo purissimam suppeditans carnem, instrumentum fuit universalis rerum instauracionis. « *Incarnatio*, » percutus inquit Cajetanus, « est elevatio totius universi in divinam personam. Deus enim universo mundo se summe communicavit, cum incarnatus est; assumpta enim natura humana, assumpsit spiritualia, corporalia, sensitiva et vegetativa: unde in uno homine totum mundum evexit, deificavit, et quodammodo redemit. » Quapropter in Litaniis Lauretanis: *Fili Redemptor mundi Deus*, orare consuescimus. Vox autem mundi omnem significat creaturam per illud Joannis: *Et mundus per ipsum factus est* (1).

Exinde planum fit, ut Assumptionis veritas, universa terræ cælique jubilante natura, catholicum dogma pronuntiaretur. Cælum quod videt, mundus qui credit, res aliæ quæ faciunt verbum Dei, pro Assumptione Virginis erga Pontificem Romanum ardentissima supplicia vota convergunt. Cælum quod Pontificem hunc ab hoste protegit, mundus qui eum ardentí amore complectitur, natura quæ illi salutem non lædit, communem quasi obolum lubenter Romam

(1) Cap. i, 10.

mittunt, ut optatum dogma facilius obtinerent. Id mysticum obolum, ea supplicia vota lubenter excipit summus Ecclesiæ Primas, adeo, ut incipiat aperiri pro assumptæ Virginis dogmate desiderium collum æternorum, utriusque Jerusalem, Cæli ac Romæ, utriusque summi Capitis, Christi ac Leonis desiderium, ut ita loquar, cælestium romanorumque collum æternorum.

Caput III.

De analogiis inter Leonem XIII et dogmaticum Virginis assumptæ decretum.

1. Nequaquam hoc capite nobis aperire animus est, Leonem XIII ad Assumptionis decretum dogmaticum edendum a divina Providentia fuisse certo veroque constitutum. Hæc tantummodo mens nobis insedit, eas quas nunc referimus, analogias tamquam radios esse, qui suo splendore, priusquam sol oriatur, longinquam invadunt, superioremque nubem. — Liberi cogitatores, si veritati apprime studerent, ex iis dumtaxat externis quibus Ecclesia perfunditur, harmoniis eam agnoscere faterique deberent.

Leo, decimustertius hoc nomine (quem diu pro universæ Ecclesiæ bono incolumem Deus sospitemque servet), limina lucis invit auspicante hoc ævo, ut in finem vergente magnus ille Pontifex longo vitæ curriculo, necnon sapientia, auctoritate, omnique virtutum genere totam hanc nonadecimam complectetur ætatem. Omnia in eo tamquam mysteria latent. Si proinde genitores

ejus ipsimet (1) nomen Joachim indiderint, fortassis contigit, divino providente Numine, ut scilicet ad instar summi Pontificis Joacim vel Joachim qui cum universis presbyteris suis Judith Bethuliam gloriose remeanti meritos indicit honores, fortissimam illam Judith contrito capite, non Holofernis, sed truculentissimi omnium hostis Luciferi jucundo cælicolarum omnium plausu exceptam, supernamque Bethuliam cum anima simul et corpore ingredientem summis decoraret honoribus, id nempe dogmatice firmans. — Pius IX cuius semper honor, nomenque suum, laudesque manebunt, in baptimate Joannis nomen accepit, cuius festum agitur in mense Decembri, quo, *græcis, latinis et barbaris* uno pene corde gestientibus, Immaculatum Virginis Mariæ Conceptionem per quem magnum sibi peperit indeleibile decus, anathemate sanxit. Eadem, opinor, ratione Leo XIII in unda salutiferi fluminis Joachim nomen adscivit, cuius festum celebratur in mense augusti, ut in eodem mense Virginis Assumptionem posset sub hæresecos interminatione constituere. — Divinam Providentiam indidisse videtur hoc nomen, ut trianam Assumptionem præseferret, assumptionem Virginis ad cælum, et duplē assumptionem ipsiusmet Joachim ad utriusque sacri et civilis Principatus honorem. Re quidem vera: Eliachim, Eli et Joachim no-

(1) Huc magni facit monitum Cardinalis Wiseman: « Sebbene è cosa ben cognita che il Papa al suo avvenimento prenda un nuovo nome, giusta l'uso de' suoi predecessori, non è però tanto generalmente noto che nella firma degli originali delle Bolle ritiene il suo nome battesimale.

mina sunt unius ejusdemque viri, ut liquido constat ex lib. IV Regum xxv: quia ab Eliachim per apocopen priorum vel posteriorum syllabarum fit Eli et Joachim. Hisce præfactis, nomen Joachim Virginis ad cælum Assumptionem designat. Parentes enim meliores exprimunt prærogativas filiorum; unde si de Maria bene dicitur, quod Christum genuerit Redemptorem qui *resurgens ex mortuis, jam non moritur*; de Joachim dicere quoque fas est, quod Mariam pepererit Redemptricem quae resurgit ex mortuis, inque cælum assumentur. Secundo nomen Eli duplē assumptionem ipsius Joachim ad utriusque sacri et civilis Principatus honorem declarat. Quandoquidem, prout Judicum commemorat historia, utramque simul Eli supremam auctoritatem conjunxit et identificavit, hoc disponente qui est Sacerdos et Rex in æternum. In Eliachim demum nomine quod Eli et Joachim nomen amplectitur, insculpta repperit arcta triplicem inter Assumptionem necessitudo. Cardinalis Bartholomæus D'Avanzo ad Sanctissimum Patrem Pium IX scribens, hæc itidem aperiebat: « Deinde quoniam JOANNES est nomen tuum, atque a prædilecto isto Discipulo tum charitatem nimiam erga errantes, tum indomitum zelum contra contumaces modernos Marcionis... ominamur quoque ut ejusdem sancti Evangelistæ

Così è che Leone XII continuava a sottoscrivere i versi "Annibale," e il Papa attuale Pio IX firma "Giovanni," appiè de' più importanti documenti ecclesiastici. La firma è questa: "Placet Joannes," *Rimembranze degli ultimi quattro Papi di Roma a' tempi loro*, pag. 144, Milano 1858.

longævitatem tibi tribuat Jesus Christus Dominus Noster, et sic te *velit manere donec veniat Ecclesiæ triumphus*; atque post tempestatem diutissima tranquillitate et pace in Ecclesia frui tibi largiatur (1). » Hinc agnoscas velim fœcunditatem nominis.

Notandum insuper est, parentes esse proclives, ut sibi conjunctos maximis prærogativis ornarent. Quocirca si Pius IX fel. mem. Joannes in baptismate vocatur, ut spirituali quadam ratione Virginis Deiparæ propinquus erga Conceptionem ipsius Immaculatam summum facilius honorem contulisset: eodem ferme modo Leo XIII Joachim in sacra lympha nuncupatur, ut B. Virginis Deiparæ quasi conjunctus, eam lubentius in gloriosissima ejusdem Assumptione maximo atque summo cumularet honore. Duos hosce Pontifices hac nostra ætate Deum maluisse videtur, ut alter primus, et postremum alter B. M. Virginis mysterium irretractabili firmarent assensu: eo vel magis quod iste cum illo plane cohæreat (2).

2. Pontificatus etiam nomen mire congruit edendæ definitioni, cui plusculum difficultatis est: non enim magna urget necessitas, sed magna sollemmodo compellit utilitas ad eam constabiliendam definitionem. Ut id autem obtineretur, oportuit ut Leo Decimustertius universalis Ecclesiæ gereret curam. Leo est animal gene-

(1) Lettera a Sua Santità Pio IX — Auguri, Indulgenze, Obolo — 3 Gennaio 1873.

(2) Memoratus Barthol. D'Avanzo inquit ad rem: "Prostrati col pensiero al trono del Nostro Signore... umilmente preghiamolo affinchè, essendo Egli degnato di porgere al nostro supremo

Duca (Leone XIII) quasi spada santa il Ponti-

rosum et nobile, accepti beneficii memor, illud gratitudine qua potest, diligenter rependit. De Leone autem de tribu Judæ quid dicam? Haud dubium, quin ipse, utpote majori generositate prædictus, majori etiam liberalitate beneficia per Virginem Mariam accepta et in eo immortalia permanstra rependat, ejusque votis morem gerat. Quid autem B. Virginis Deiparæ jucundius quam ejus Assumptio dogmatice pronuntianda? Id utique Leo XIII præstabit, et, quamvis nonnullæ oriantur difficultates, protinus et facile dissolvet, adeo, ut jucundo hilarique animo conclamaverimus: *Vicit leo de tribu Juda* (3), pavor Ægypti, atque Israel dulce solamen.

Id conceptus biblicus mirifice declarat. Quamvis enim Christus Matri suæ miraculum postulanti responsum dederit: *Nondum venit hora mea*; quo tamen Matrem honore prosequeretur, illud tempus prævenit, et initium signorum propter eam et preces ejus illustrandas præoccupavit; ita, tametsi Romanus Præsul provida sapientique circa negotia fidei sollicitudine moveatur, et, licet nondum fortasse venerit hora petiti dogmati edendi; tamen Leo XIII ad preces suæ Matris Mariæ plurifariam necnon per hanc thesin effusas, ad imitationem Christi cuius legatione fungitur, illud proculdubio tempus præveniet.

ficato di Pio, perciocchè Egli lo ha accettato e fatto suo proprio, come ormai amici e nemici confessano, conceda ancora che i primordii di Leone sieno conformi alla fine del gran Pio. "Prolusione letta nella Pontificia Accademia Tiberina, 17 Giugno 1878.

(3) Apoc. v, 5.

Ulterius: in mense Julii sol in signo leonis ex astrologorum sententia commoratur, quasique nos in mense Augusti manuducit, in quo sol in signo Virginis pulcherrime nitet. Porro, si magna licet compонere parvis, ingenue dicam: Leo XIII Pont. Max., sub cuius regimine lætam pro re catholica concepimus spem, ille summus est in quo divinus Sol micanissima luce coruscat, quasique lucem hanc in mense Augusti ad purissimam omnium virginum Virginem gestat, ejus videlicet Assumptionem immobili divinæ lucis verbo glorificans.

Immo, nedum requiritur, ut sic loquar, pro Virginis Assumptione definienda Pontifex Leo, verum etiam Leo XIII. a) Quia hæc arca Dei vivens, transacto septuaginta plus minus duorum annorum vitæ diluvio, super montes cælestis Armeniæ requievit. Jam vero B. Virginem Deiparam suæ Assumptionis privilegii meminisse videtur hæc læta hæc fausta promittentem, ut, quemadmodum ipsa, arca vivens in ea ætate super montes cælestis Armeniæ, uti diximus, æternum quievit; pariter Leo XIII in anno vitæ suæ circiter 72, suam ex cathedra definiens Assumptionem, super septem colles almae Urbis, transacto tot persecutionum diluvio, in longitudinem dierum, Deiparæ Virginis influxu mirabiliter opitulante, requieverit. b) Quia duodecim majora privilegia recensentur, quibus in hac vita Deiparam Virginem Deus instruetam esse voluit: ergo XIIII privilegium quo B. Virgo fruitur in cælis, XIII Leo pastoris atque doctoris

charismate fungens proclamare debet.

3. Si omnes in suo Pontificatu Leonis Virginem Deiparam majori quæ eis licuit ratione celebraverint, Leo Decimus tertius qui ob suæ prudentiæ, sapientiæ, zeli, sanctitatisque nitorem, nec non ob aureum suæ eloquentiæ flumen Leonem M. imitatur, de assumpta Virgine irretractabilem poterit removere sermonem, quum ardenti voluptate totus in orbe terrarum mundus illum præstoletur? Ne vero nimii simus, Leonum RR. PP. historiam summatim percurrentes, unum vel alterum retulisse sufficiat, Leonem I et Leonem X. Prior sui amoris erga Deiparam Virginem monumentum reliquit, cum ejus honorem a Nestorianis et Eutychianis infensissimis ejus adversariis impugnatum egregie propugnavit, et se totum ad propagandum Dei et Matris ejus cultum et fidem orthodoxam dilatandam atque confirmandam contulit. Quare chalcedonensem cœumenicam Synodum indixit, ubi, sexcentis triginta coactis Episcopis Nestorius, Eutyches et Dioscorus hæretici damnati sunt (1). Leo insuper hoc nomine decimus omnium superiorum PP. beneficia, h. e. indulgentias et immunitates ædi lauretanæ concessas, edito diplomate, ratificavit, atque alia concessit. Lauretanam ecclesiam Collegiatam esse voluit, ubi duodecim canonicos, totidemque sacerdotes assiduos quos *mansionarios* vocant, constituit. Eandem ædem egregiis ornamenti muneribusque condecoravit. Sacellum illud, venerabile cun-

(1) Cf. Antonium de Balinghem die II Aprilis.

ctis, extrinsecus candido marmore pretioso vestivit; Lauretum insuper altis mœnibus cinxit (1). Ejusdem Pontificis erga B. Virginem pietas reluxit, cum ann. 1518 Urbe undique turcarum metu perculsa, ad imperiandum contra eos christianorum principum concordiam miraculosam Deiparentis imaginem ex Sancta Maria in porticu allatam in solemnissima supplicatione deferri jussit, quam cum Cardinalibus nudis ipse pedibus prosecutus est. Idem Pontifex affectum suum erga gloriosam Virginem declaravit, cum rosarii archiconfraternitatem, ritum sive modum orandi hujusmodi, nec non omnes et singulas indulgentias, tam per Xystum et Innocentium suos prædecessores, quam per Alexandrum episcopum forliensem nuntium apostolicum, aliosque Ordinarios concessas approbavit, confirmavit, innovavit, et alias indulgentias, prærogativas, privilegia concessit, et in festivitatibus indulgentiam ad instar jubilæi largitus est in Bulla quæ incipit: *Pastoris æterni*, edita an. 1520. Aliorum pariter decem Leonum pietas atque studium opitulatricem Dei Parentem certatim laudandi ornandique maximopere micnit, adeo, ut suam *unice pulcrum* splendidiori perpetuo cultu coluerint, et in ejus laudem imperitura postgenitum monumenta reliquerint.

Ad eum tamen ex quo profecti sumus, revertamur.

4. Sub initio regni Leonis XIII et sub ejusdem propemodum oculis nestorianæ vox audita fuit, ac protinus per qualecumque locum ephemera-

ridum nube perlata: *Humanum habetur figmentum, Virginem Mariam esse, vocarique posse Theotocon*. Quod passim ac sæpe sæpius a neologis repetitur, eo quod jure meritoque putetur origo christianæ Religionis. Omnis autem hæresis aut ideo surgit, ut splendore fidei radicitus evellatur, aut ideo surgit, ut per eam quædam catholica veritas novum admirabile lumen, novumque splendorem acquirat. Hanc proin hæresim aliquantulum ætate nostra renovatam permisisse Deum putamus, ut Assumptio Virginis dogmatica definitione collustretur. Quemadmodum D. Epiphanius (2) pro telis hæreticorum Virginis puritatem blasphemantium retundendis Virginis Assumptionem urgebat, imo per hyperboleum ejus quoque mortem in dubium vertebat; ita pro nova nestorianæ hæresi refellenda plurimum præstat, si Virginis Assumptio sub anathematis interminatione nobis credenda proponatur. Qualis Assumptio inter et divinam Maternitatem mirabilis harmonia! Eatenus Deiparæ corpus fuit ad cœlica regna sublimatum, quatenus summopere dedecbat, ea viscera quæ Deum et Hominem peperisse fatemur, corrodi vermibus atque macula putredinis infusari.

5. Alio tamen eventu non pigeat eandem nos inquirere veritatem. Haud paucis ab hinc annis piæ beneventanæ multitudini devotio suasit Virginis Deiparæ quam *Matrem Gratiarum* nuncupant, magnificum atque ingens construere templum. Leo XIII qui tunc temporis juvenili ætate flo-

(1) Vide Tursellinum in hist. lauret. I. 2, c. 17.

(2) Hær. 78 contr. Antidicomarianitas.

scens rem politicam gerebat, primam uti fertur, huic templo petram jecit. Id autem templum sub ejus pontificatu novi beneventani Archipræsulis influxu (qui ut vera dicamus, magni prædecessoris Ursini tamquam redi-viva coruscat imago) omni venustatis nitore perficitur. Sed nequaquam perfectionis culmen attingit, quum coronæ qua B. V. Deipara redimita coruscat, quandam fulgidam stellam, Assumptionem nempe dogmatico decreto constabilitam deesse videatur. Dumtaxat qui cœpit hoc templum primo lapide moliri, atque in toto suæ vitæ curriculo mysticum B. Virginis templum construxisse visus est, poterit supplere defectum, et huic templo perfectionis verticem superad-dere.

Quas tamen ob id suo glorificatori debitas grates B. Virgo referret? Quemadmodum crediderim B. Virg. Mariam, cum Leo XIII primam huic templo petram constituit, suum roga-visse Filium, ut ei diceret: *Tu es Petrus, et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam* (1); itidem opinor, Filium, hac nacta dogmatis occa-sione, deprecari ut ipsimet ante mortem magnam dierum longitudinem et post mortem magnum miraculorum cumulum, velut prædeces-sori (cujus memoria veneranda nobis est) Immaculatum Conceptum defini-ent, ubertim ex divino thesauro largiretur.

(1) E. mus Barthol. D' Avanzo testatur: « Che a Gesù a giorni nostri commove l'Orbe cattolico colla maravigliosa e quasi diresti ispirata ele-zione del degnissimo Successore di Pio. „ Pro-lusione letta nella Pontificia Accademia Tiberina, per

Hisce cunctis prælibatis, dogma-ticum de Virginis Assumptione de-cretum Spiritum sanctum, Spiritum veritatis quo mirabiliter afflante con-stituitur, tam gratum habere ratio-nabiliter autumamus, ut cælis egre-diens candidissima prout columba laeto circumvolatu super caput Ro-mani Pontificis applaudere lubenter gratularique videatur.

6. Priusquam huic capiti finem im-ponamus, non erit abs re commo-nere: RR. Præsules dupli de causa speciali quadam ratione Virg. Deipar-ram celebrare compelluntur. a) Quia obstrictiores Deiparæ filii sunt, quum propter divinam, ferme dixerim, eorumdem auctoritatem tamquam sui Filii perfectiores imagines concipientur. b) Quia, eam identidem celebrantes, solvunt grates et re-pendunt amorem pro beneficio D. Pe-trro in sua trina negatione collato. Credibile sat est, inquit Bosquerus minorita disertissimus (2), D. Pe-trum post abnegationem Magistri de domo pontificis exeuntem ivisse ad B. V. Mariam, suum dixisse peccatum, quæsivisse consilium, consola-tiones, preces. Verisimile pariter est, additum ipsi ab ea solamen, erectam spem misericordiæ suis procuratam intercessionibus, alioquin forte non minus perituro quam Judas. c) Quia Virgo Maria, humani generis opu-latrix, ingruentia tetrica mala, RR. Pontificibus enixe precantibus,

una solenne tornata commemorativa della esal-tazione del gran Pontefice Pio PP. IX di s. m. (17 Giugno 1878).

(2) Serm. 81 De filio prodigo.

averruncavit, et adjutricem manum societati prope collapsuræ identidem porrexit.

Caput IV.

Assumptionis dogmate præcipue collustrantur Catholicae Religionis veritates, ita, ut præcipue nostrorum temporum hæreses profigen-tur, quibus constitutur pugna contra veritatem definiendam requisita.

1. Veritatem Assumptionis conspe-ctu sæculi xix definiri ponamus. Ubi pugna, ubi certamen? Sæculo iv per-petua definiebatur Mariana Virginitas; sæculo v ejus divina Maternitas. Sed contra illam Jovinianus, contra istam Nestorius pro virili pugnabat. Ad ali-quod edendum irreformabile decre-tum, prius omnino requiritur, ut illud neologi e veritatum albo peni-tus expunxerint, vel saltem in du-bium verterint. Id me non temere sentire profiteor. Christus ut de sua Divinitate fidem in Apostolis firmaret et quasi definiret, eos in unum convocavit, eisque in unum convoca-tis quæstionem hanc proposuit dirimendam: *Quem dicunt homines esse Filium hominis?* En pugna et cer-tamen: alii enim Isaiam, alii Jere-miam, alii alium prophetam Filium hominis putabant. Petrus qui futurus erat Ecclesiae primas et caput, quæ-stionem resolvit, dicens: *Tu es Chri-stus Filius Dei vivi.*

Jam vero, ubinam sunt contra Virginis Assumptionem conflictus et pu-gnæ? ubinam Jovinianus et Nesto-rius? ubinam inter homines discre-pantia sententiarum?

Ne hoc difficile nodum resecuisse

potius quam resolvisse videamur, ipsum Assumptionis dogma parum-per enucleemus oportet. Quid Eccle-sia hoc dogma pronuntiet? ut fideles immobili veritate contineat, unam dumtaxat creaturam, Mariam nempe Virginem singulari privilegio cum anima et corpore fuisse ad cælica regna divinitus sublimatam; et simul implicita consequentque ratione ca-tholicam de universa mortuorum re-surrectione doctrinam. Porro, quæ-rimus, num contra geminam hanc veritatem christianæ Religionis oso-res nunc temporis debacchentur? mi-nime quoad primam: aliis nefariis consiliis vagant, aliisque conaminibus in suis rapiuntur conventionalis. Attamen perpati nollent, sub eorum oculis quempiam divina prope virtute pol-lentem irretinabili firmare consensu, quod omnes homines non ad nihilum remeant, sed ad æternam vitam aut gloriæ aut poenæ resurgent et revi-scant. En pugna, en hostes, en contra Virginis Assumptionem dogmatice pronuntiandam antiquus serpens qui hujus rei causa oculis ardet, rabie uritur, horrendaque sibila mittit. Quasnam inimicitias posuit an. 1854 furentis viparæ semen contra Immacu-latam et sine labo conceptam Gene-seos Mulierem? Nullam prorsus ha-bere voluit quæstionem. Sed quia Imm. Conceptus mirum in modum solidabat originale peccatum, quo vel penitus negato, vel nullatenus agnito, vel perperam intellecto, quamplures cooriebantur errores, ut scite monet Bossuetus Italiæ Eminentissimus Ca-jetanus Alimonda libro quem inscripsi: *Il domma dell'Immacolata, nec-*